

[Josiassen.]

værrer, kan man sige, for Fiskerne, er gaaet betydeligt tilbage. Jeg udtaler Ønsket og Haabet om, at det, man nu tilstræber gennem den mellem Landene oprettede Konvention, maa opnaas.

Hvad angaar Konventionen mellem Danmark og Sverige, er der to Ting, jeg hilser med Tilfredshed, og som jeg ogsaa tror den danske Fiskerbefolkning vil hilse med Tilfredshed. Det ene er Fredningsbestemmelserne, men et andet Spørgsmaal, som ogsaa er af afgjort Vigtighed, er Spørgsmaalet om Territoriet. Det kan ikke nægtes, at der har været Vanskeligheder i saa Henseende. Man har sagt, at de svenske Fiskere var noget nærgaaende og ikke generede sig for at gaa ind paa dansk Søterritorium og fange Fisk der til Skade for de danske Fiskere. Jeg er ogsaa vidende om, at for ganske faa Aar tilbage skete der det paa Anholt, som er en fortrinlig Fiskeplads ikke blot for danske Fiskere, men ogsaa for Svenskere, at man maatte henvende sig til Krigsministeriet for at faa sendt ekstra Inspektionsskib og Flyvemaskiner over for at holde Orden paa Tingene og for at værne om det danske Søterritorium. Nu er der imidlertid truffet en Bestemmelse disse Lande imellem, og det vil være ønskeligt, om Fiskerne i begge Lande vil bestræbe sig for at respektere disse Bestemmelser, for der er ikke Tvivl om, at det vil blive til Gavn for begge Parter, naturligvis i Særdeleshed for danske Fiskere.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder, dem kan enhver jo læse sig til, da de staar i Konventionen; men jeg vil gerne ved denne Lejlighed takke den højtærede Minister for Søfart og Fiskeri, fordi han har fremskyndet denne Sag, thi der er ingen Tvivl om, at det vil være til Støtte for det danske Fiskerierhverv i al Almindelighed.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Gennemførelse i det høje Ting.

Hendriksen: Efter den meget interessante og meget indgaaende Gennemgang af Lovforslagets Bestemmelser, vi har hørt af det ærede 2det tingvalgte Medlem (M. C. Jensen), der jo ogsaa er Ekspert paa dette Omraade, skal jeg ikke komme ind paa Sagens Enkeltheder, men nøjes med paa min Gruppens Vegne at anbefale Lovforslaget til hurtigt Gennemførelse i dette høje Ting. Forslaget er jo en naturlig Konsekvens af den Konvention, der under 31. December forrige Aar blev indgaaet mellem Danmark og Sverige.

Veistrup: Det er kun naturligt, at der mellem Nabostater træffes ensartede Bestemmelser med Hensyn til disse Forhold. Noget andet vilde jo være i høj Grad uheldigt, og det kan ikke nytte, at man fra den ene Side af Sundet freder Fiskene eller i alt Fald gør, hvad man kan, for ikke at drive Rovdrift, naar man ikke gør det fra den anden Side af Sundet. Derfor vil vi gerne støtte dette Forslag. Jeg skal ikke komme ind paa en Omtale af Enkeltheder i det — jeg erkender min Uformuenhed, naar der er Tale om, hvorvidt Rødspætters Minstemaal skal være 257 eller 260 mm; men jeg er klar over, at de Bestemmelser, her er Tale om, er Bestemmelser, der ganske sikkert vil vise sig at være hensigtsmæssige. Jeg anbefaler derfor Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

M. C. Jensen: Det ærede 10de Medlem for 6te Kreds (Josiassen) udtalte, at han skulde tage meget fejl, hvis ikke en af de Repræsentanter, der var med ved Forhandlingerne, havde givet sin Tilslutning til et Mindstemaal for Rødspætter, der laa over det, der her er fastsat, nemlig til 260 mm, men at han senere havde fraveget dette Standpunkt. Det ærede Medlem nævnte ikke, hvem han sigtede til, men jeg tager sikkert ikke fejl, naar jeg antager, at han sigtede til mig.

Jeg vil i den Anledning gerne sige, at det er en fuldstændig Misforstaaelse af det ærede Medlem. Jeg har haft den Ære at deltage i de Forhandlinger, der er ført om denne Konvention, og der er aldeles ikke fra dansk Side givet Tilsagn om noget Maal. Der er fra dansk Side givet Tilsagn om, at man vilde forhandle med vore Organisationer om at gaa med til saadanne forhøjede Maal. Men naar det ærede Medlem i den foregaaende Sag satte saa høj Pris paa, at man skulde høre Organisationerne, og nærmest hælder til den Anskuelse, at Rigsdagen bør lovgive, som Organisationerne ønsker det, saa forstaar jeg ikke, at man ikke paa dette Omraade skulde tage samme Hensyn til Organisationerne. Jeg blandede mig ikke i Debatten vedrørende den forrige Sag og indrømmer, at man heller ikke helt kan sidestille den med det her foreliggende; men jeg synes, at da det har vist sig, at man fra de danske Fiskerorganisationers Side ikke mente at kunne gaa med til at forhøje Maalet fra det gamle saakaldte 8. Tommers Maal, saa bør man tage Hensyn til Organisationerne, og det var det, Rigsdagen gjorde til syvende og sidst, hvad den ikke skal have Utak for — tværtimod. Det var